

Navigeren

Over afstemming, aanwezigheid en bewegen zonder kaart

INTRODUCTIE

Ik reis tussen twee werelden. De wereld van maatschappelijke opgaven — met haar beleid, complexiteit en de druk om te leveren. En de wereld van paarden — waar beweging zich moment tot moment aandient en niets maakbaar is.

In de blogs die hier staan breng ik die twee werelden samen. De taal die ontstaat is soms ongewoon — omdat het steeds weer een onderzoek is. Hoe geef je woorden aan wat zich tussen die twee werelden afspeelt? Aan wat de paarden laten zien wat wij in onze eigen wereld niet meer zien?

Fijn dat je meereist. Herken je iets, wil je doorpraten of heb je iets toe te voegen aan het onderzoek — laat het weten via reisgenoten@ziggo.nl

NAVIGEREN

Navigeren

Over afstemming, aanwezigheid en bewegen zonder kaart

Asathor draagt me en Riddari en Furda hebben we als handpaard naast ons. We hebben een hoog tempo, als het gebeurt. Een vogel schiet uit het riet. En voor ik het begrijp, voel ik het al: een golf van schrik die begint bij het paard het dichtst bij het riet, trekt door ons heen en verdwijnt weer aan de buitenkant. Als een fysieke ervaring – zoals je een bal kunt voelen die tegen je aan wordt gegooid.

Een grotere galopsprong. Dan een bries. En dan – het ritme dat zich herstelt.

Niemand besloot iets. De kudde navigeerde als één lichaam door een verstoring heen.

Zo werkt het vaker. Als ik aanvoel dat het veilig is om te versnellen – niet denk, maar aanvoel – hoef ik niets te doen. Dat aanvoelen is al een signaal. Asathor pakt het op. De anderen volgen. De beweging ontstaat in het geheel, voordat er ook maar een woord of gebaar aan te pas is gekomen.

Paarden navigeren niet met een plan. Met een collectief lichaam dat constant afgestemd is op wat er is – grond, geur, licht, spanning, rust. Als de rest slaapt in de winterzon, staat de leidende merrie. Scant de omgeving. Aanwezig, terwijl de anderen rusten.

De Polynesische navigatoren staken de Stille Oceaan over zonder instrumenten. Puur op afstemming – golven, sterren, wind, de vlucht van vogels. Ze wisten niet precies waar ze naartoe gingen. Ze lazen wat er was en bewogen mee.

Wij kunnen dit ook. We zijn het alleen verleerd.

We maken plannen. We vergaderen over de richting voordat we ook maar één stap hebben gezet. En intussen zijn we nauwelijks aanwezig. Onze aandacht wordt constant ergens anders naartoe getrokken.

We navigeren terwijl we niet kijken.

In maatschappelijke opgaven voel ik dit. De intenties kloppen. De plannen zijn er. En toch beweegt het niet. Ik vraag me dan af: wie is er eigenlijk aanwezig? Wie voelt wat er werkelijk speelt – onder de woorden, onder de agenda?

Aanwezig blijven, ook bij ongemak. Niet wegstijgen als het onrustig wordt.

De vraag is niet of we het kunnen. De vraag is of we het nog kennen.

Wil je hier verder in verkennen, met of zonder de paarden? Neem contact op via reisgenoten.nu